

## POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania J.D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Jaśle

o emeryturę pomostową,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 4 listopada 2025 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 6 lutego 2025 r., sygn. akt III AUa 534/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych wraz z odsetkami wynikającymi z art 98 § 1<sup>1</sup> k.p.c. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

(J.C.)

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 6 lutego 2025 r. oddalił apelację ubezpieczonego J.D. od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 2 października 2024 r. oddalającego odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie z dnia 22 kwietnia 2024 r. odmawiającej ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej, bowiem nie

udowodnił on okresu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat, a nadto po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2009 r. o emeryturach pomostowych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2024 r., poz. 1696 ze zm., dalej jako ustawa pomostowa) oraz zasądził od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od uprawomocnienia się przedmiotowego orzeczenia do dnia zapłaty.

W ocenie Sądów *meriti*, brak było podstaw do uznania, że ubezpieczony wykonując - zgodnie ze świadectwem pracy w szczególnych warunkach wystawionym przez pracodawcę S. S.A. z siedzibą w W. - od dnia 1 grudnia 1983 r. do dnia 30 czerwca 1990 r. prace na stanowisku majster-kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43, dalej jako rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r.) dział XIV, poz. 24, od dnia 1 lipca 1990 r. do dnia 29 lutego 2004 r. na stanowisku monter wodno-kanalizacyjny, roboty wodno-kanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach wymienione w wykazie A dział V, poz. 1, od dnia 1 marca 2004 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. na stanowisku monter instalacji, roboty wodno-kanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach wymienione w wykazie A dział V, poz. 1, wykonywał pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy pomostowej. Ani prace polegające na dozorze inżynieryjno-technicznym, ani roboty wodno-kanalizacyjne, czy budowa rurociągów w głębokich wykopach nie są wymienione w załącznikach do ustawy pomostowej, jako prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd Apelacyjny dodatkowo zwrócił uwagę, że art. 4 ustawy pomostowej nie ma w sprawie zastosowania, ponieważ ubezpieczony nie wykazał, aby po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym

charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej, a więc nie spełnił on warunku określonego w ust. 6 art. 4 tej ustawy. Pracy ubezpieczonego od dnia 1 lipca 1990 r. do dnia 29 lutego 2004 r. i od dnia 1 marca 2004 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. na stanowisku monter instalacji sanitarnych nie można bowiem zakwalifikować do prac, o których mowa w załączniku nr 1 do ustawy pomostowej, poz. 29 jako „prace bezpośrednio przy malowaniu, nitowaniu lub montowaniu elementów wyposażenia w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze z utrudnioną wentylacją (podwójne dna statków, zbiorniki, rury itp.)”, bowiem nie wykonywał tego rodzaju prac. Wykopy nie są pomieszczeniami o małej kubaturze, a tym bardziej nie można mówić, że w takim wykopie jest utrudniona wentylacja podobna do tej jaka występuje w podwójnych dnach statków, zbiornikach, rurach.

Ponadto ubezpieczony przez znaczny okres swojego zatrudnienia był brygadziwą i jego zadaniem było przede wszystkim uczestniczenie w odprawach, analizowanie projektów, zamawianie towarów, ładowanie ich na samochód, wytyczanie miejsca wykopów, niwelowanie terenu, przygotowywanie dokumentacji technicznej, dokonywanie odbiorów technicznych. Ubezpieczony nie wykonywał także prac bezpośrednio przy sterowaniu procesami technicznymi mogącymi stwarzać awarię techniczną z poważnymi skutkami dla bezpieczeństwa publicznego, co wyklucza zastosowanie art. 3 ust 1 ustawy pomostowej oraz kategorii wykonywanej pracy z poz. 14 załącznika nr 2 do tej ustawy. Prace przy bezpośrednim sterowaniu to prace wykonywane przez osoby uprawnione do obsługi maszyn i innych urządzeń technicznych oraz instalacji, w celu utrzymania parametrów procesu na określonym (ustalonym) poziomie, oraz zapewnienia pełnej kontroli nad jego przebiegiem. Dotyczy to pracowników, których zadaniem jest utrzymywanie parametrów sterowanego procesu/instalacji w dopuszczalnych granicach oraz reagowanie na odchylenia (poza dopuszczalne granice) parametrów sterowanego procesu/instalacji, jeszcze przed zadziałaniem automatyki zabezpieczeniowej lub podejmowanie takich działań korygujących, aby nie dopuścić do wystąpienia poważnej awarii ze skutkami dla bezpieczeństwa publicznego. Ubezpieczony, pracując jako majster-brygadziwa oraz monter instalacji, w tym wodno-kanalizacyjnej przede wszystkim zajmował się wytyczaniem i odbiorem prac wodno-kanalizacyjnych, a zatem prace te nie są pracami wymienionymi w załącznikach do

ustawy pomostowej.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł ubezpieczony, zaskarżając wyrok ten w całości i zarzucając naruszenie: 1) poz. 29 załącznika nr 1 do ustawy pomostowej, przez błędną wykładnię wskutek uznania, że jego praca od dnia 1 grudnia 1983 r. do dnia 30 czerwca 1990 r. jako majstra przy układaniu rurociągów w głębokich wykopach nie jest pracą w szczególnym charakterze polegającą m.in. na sterowaniu procesem technicznym, który może spowodować awarię techniczną z poważnymi skutkami dla bezpieczeństwa publicznego; 2) poz. 14 załącznika nr 2 do ustawy pomostowej, przez błędną wykładnię i uznanie, że jego praca w okresie od dnia 1 lipca 1990 r. do dnia 29 lutego 2004 r. oraz od dnia 1 marca 2004 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. nie stanowiła pracy w szczególnych warunkach bezpośrednio przy malowaniu, nitowaniu lub montowaniu elementów wyposażenia w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze z utrudnioną wentylacją (podwójne dna statków, zbiorniki, rury itp.); 3) art. 4 pkt 2 ustawy pomostowej, przez błędną wykładnię i uznanie, że skarżący nie spełnił przesłanki świadczenia pracy w pełnym wymiarze czasu pracy po dniu 31 grudnia 2008 r. w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej; 4) art. 49 pkt 2 ustawy pomostowej, przez błędną wykładnię i uznanie, że skarżący nie spełnił przesłanki świadczenia w pełnym wymiarze czasu pracy przed dniem 1 stycznia 2009 r. w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej; 5) art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1a ustawy pomostowej, przez błędną wykładnię i uznanie, że praca świadczona przez skarżącego w okresie od dnia 1 grudnia 1983 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. na stanowisku brygadzysty, mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej nie stawia przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; 6) art 3 ust. 3 ustawy pomostowej, przez błędną wykładnię i uznanie, że wykonywana praca na stanowisku majstra, a następnie brygadzysty przy robotach wod-kan i budowie rurociągów w głębokich wykopach nie stanowi pracy w warunkach określonych w pkt 14 wykazu nr 2 załącznika do ustawy pomostowej (prace przy bezpośrednim sterowaniu procesami technicznymi

mogącymi spowodować awarię techniczną z poważnymi skutkami dla bezpieczeństwa publicznego); 7) art. 3 ust. 7 ustawy pomostowej w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2024 r., poz. 1631 ze zm., dalej jako ustawa emerytalna) w związku z wykazem A (dział V, poz. 1 i dział XIV, poz. 24) do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., przez niewłaściwe zastosowanie wskutek pominięcia tego przepisu dla oceny spełniania przez skarżącego przesłanki statusu osoby wykonującej pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również pracę osób wykonujących przed dniem wejścia w życie ustawy pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej; 8) wykazu A (dział V, poz. 1 i dział XIV, poz. 24) do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., przez niewłaściwe zastosowanie i pominięcie spełnienia przez skarżącego określonej w art. 3 ust. 7 ustawy pomostowej przesłanki świadczenia pracy w szczególnym charakterze lub szczególnych warunkach.

Skarżący w oparciu o powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie Sądowi Apelacyjnemu sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia prawomocności orzeczenia do dnia zapłaty.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego: tj. poz. 29 załącznika nr 1 do ustawy pomostowej, poz. 14 załącznika nr 2 do ustawy pomostowej oraz art. 3 ust. 7 ustawy pomostowej i art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku z działem V, poz. 1 i działem XIV, poz. 24 wykazu A do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i o zasądzenie od skarżącego na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Podstawowym celem instytucji przedsądu jest ustalenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2005 r., V CSK 70/05, LEX nr 1405380; z dnia 30 października 2012 r., I PK 150/12, LEX nr 1675336; z dnia 14 stycznia 2021 r., III PSK 2/21, LEX nr 3106014). Wymaganie dotyczące przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma umożliwić stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi pod kątem przyjęcia (dopuszczenia) jej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06). Dla spełnienia obowiązku określonego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie argumentacji przekonującej o potrzebie przyjęcia skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Przedmiotowa skarga kasacyjna nie spełnia wymogów uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania merytorycznego.

Skarżący w uzasadnieniu wniosku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym.

Odnosząc się zatem do przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. należy podkreślić, iż to rzeczą skarżącego jest wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości (ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133; z dnia 13 grudnia 2022 r., I USK 21/22, LEX nr 3556521; z dnia 28 czerwca 2023 r., I USK 160/22, LEX nr 3575124). Oczywiście jest, że budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane

wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów.

Odnosząc powyższe do sformułowanej przez skarżącego kwestii przypomnieć trzeba, że w ramach reformy systemu ubezpieczeń społecznych ustawa emerytalna dążyła do stopniowej likwidacji możliwości wcześniejszego przejścia na emeryturę przez odejście od rozbudowanego dotychczas systemu świadczeń społecznych. Cel ustawy pomostowej był dalej idący, gdyż chodziło o zawężenie grona uprawnionych do emerytur z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do ściśle zamkniętego kręgu podmiotów, zdefiniowanych charakterem wykonywanej pracy. Z tego względu ustawodawca odstąpił od szerokiego katalogu prac zamieszczonych w dotychczasowych wykazach A i B, stanowiących załączniki do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Z treści art. 3 ust. 1, 2 i 3 ustawy pomostowej wynika, że ustawodawca nie definiował stanowisk pracy, lecz skoncentrował się głównie na charakterze wykonywanej pracy, określonej bardziej lub mniej ogólnie, choć niektóre prace określono precyzyjnie. Ustawa pomostowa nie zawiera jednak ustawowych definicji poszczególnych prac. Rezygnacja z prawnego definiowania poszczególnych prac, przy uwzględnieniu głównego celu ustawy, pozwala na przyjęcie, że prace te, jako pojęcia prawne, powinny być interpretowane zgodnie ze wskazaniami wynikającymi z art. 3 ust. 1 i 2 ustawy pomostowej i nie mogą prowadzić do rozszerzenia kręgu beneficjentów o osoby nią nieobjęte.

Nieuprawniona będzie więc taka interpretacja przepisów ustawy pomostowej, na podstawie której świadczenia nią przewidziane nabywać będą pracownicy, którzy nie wykonywali prac, uznanych na gruncie tej ustawy za wykonywane w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, a jedynie prace podobne. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny, w ustawie pomostowej nastąpiła zasadnicza zmiana konstrukcyjna określenia wykazów prac szczególnych, której celem było ich zobiektywizowanie; w wykazach stanowiących załączniki do ustawy pomostowej zostały wskazane jedynie te prace, które spełniają kryteria zawarte w art. 3 ust. 1 i 2 tej ustawy (por. wyroki: z dnia 3 marca 2011 r., K 23/09, OTK-A 2011/2/8 czy z dnia 25 listopada 2010 r., K 27/09, OTK-A 2010/9/109). W art. 3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej, a tym samym w wykazach stanowiących załączniki nr 1 i 2 do tej ustawy,

ustawodawca w sposób ścisły i wyczerpujący uregulował rodzaje prac wykonywanych w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze.

Wymienione w nich prace stanowią katalog zamknięty, który nie podlega uzupełnieniu, co oznacza, że cech pracy „o szczególnym charakterze” lub „w szczególnych warunkach” nie mogą posiadać inne prace, choćby sposób ich wykonywania i ich jakość mogła obniżyć się z wiekiem (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 czerwca 2021 r., II USK 202/21, LEX nr 3352460; z dnia 24 sierpnia 2021 r., LEX nr 3344305, czy wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 29 czerwca 2011 r., IV SA/Po 335/11, LEX nr 863891). Przy czym możliwość uznania danego rodzaju pracy za pracę w szczególnych warunkach w powyższym rozumieniu ma charakter formalny, czyli jest niezależne od rzeczywistych warunków wykonywania pracy w zakładzie pracy np. rozmiaru hałasu, zakurzenia, wysokiej temperatury, czy też innych niekorzystnych czynników dla zdrowia. Dla nabycia emerytury pomostowej istotne jest wyłącznie wykonywanie pracy określonej w załącznikach nr 1 i 2 do ustawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2022 r., III USKP 136/21, OSNP 2023 nr 5, poz. 58). Należy przyznać rację skarżącemu, że ustawodawca, wskazując na prace bezpośrednio przy malowaniu, nitowaniu lub montowaniu elementów wyposażenia w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze, z utrudnioną wentylacją (podwójne dna statków, zbiorniki, rury itp.) – pod poz. 29 załącznika nr 1 do ustawy pomostowej – nie wskazał konkretnego stanowiska pracy, ale posłużył się określeniem rodzaju prac. Nie mniej jednak zgodnie z utraconym orzecznictwem, za „pomieszczenie o bardzo małej kubaturze z utrudnioną wentylacją” uznaje się pracę przy naprawie kutra (mieszalnika) garbarskiego w kształcie gruszki do betonu, o średnicy 2,5 m i długość 8-9 m (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 września 2018 r., III AUa 1380/18, LEX nr 2571057), spawanie od środka turbin wodnych i silosów (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 grudnia 2016 r., III AUa 1803/16, LEX nr 2229157), remont turbin o wymiarach 4 na 2 m oraz zbiorników olejowych o kubaturze około 4 m<sup>3</sup> (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 marca 2019 r., III AUa 756/18, LEX nr 3269990), prace na statku przy spawaniu podwójnego dna/podwójnej burty (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2020 r., II UK 97/19, LEX nr 3225123), czy w tzw. koferdamach o wymiarach od 1,6 do 3

m na 5 m (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2021 r., II USK 2/21, LEX nr 3147351).

Nie można także pominąć, że w powołanym już wyroku z dnia 22 listopada 2022 r, III USKP 136/21, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy pomostowej prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku. Wykaz prac określa załącznik nr 1 do ustawy pomostowej. W art. 3 ust. 2 ustawy pomostowej określono, w zależności od występujących czynników ryzyka, dwa rodzaje prac w szczególnych warunkach, tj.: determinowane siłami natury i determinowane procesami technologicznymi. Z kolei art. 3 ust. 3 tej ustawy stanowi, że prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrożający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego, a skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się. Wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do tej ustawy. Należy, jednakże pamiętać o tym, że kryteria wymienione w art. 3 ust. 2 ustawy pomostowej nie mogą być stosowane samodzielnie przy ocenie wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w oderwaniu od ustalenia, czy praca na danym stanowisku została wymieniona w załączniku nr 1 do tej ustawy. Przepis ten zawiera bowiem jedynie specyfikację czynników ryzyka wskazanych w art. 3 ust. 1 i skutkowało utworzeniem wykazu prac w szczególnych warunkach stwarzając niejako domniemanie, że na stanowiskach wymienionych w załączniku nr 1 występują czynniki ryzyka - pojedynczo lub łącznie - określ one w art. 3 ust. 2 ustawy pomostowej.

W konsekwencji nie można uznać, że zachodzi konieczność wykładni wskazanych we wniosku przepisów, skoro Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego w myśl reguły z art. 98 § 1 i art. 99 w związku z art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

(J.C.)

[a.ł.]